

Johan Peters

**'Survivor' tegen wil en dank
Autobiografie**

Colofon

'Survivor' tegen wil en dank Autobiografie

Auteur: Johan Peters

Copyright coverfoto: Johan Peters. Hotelkamer Wenen, 2015. 'Altijd onderweg, geen zorgen over verplichtingen jegens wie of wat dan ook. Het lijkt mij het ideale leven. In vele hotelkamers is het niet zo slecht verblijven.'

De namen van alle dames in dit boek met wie ik ooit seksueel contact heb gehad, hetzij normale seks/hetzij SM, zijn oftewel beschrijvend oftewel het was hun werknaam. In geen enkel geval heb ik hun echte naam, mocht ik die weten, gebruikt. Degenen met wie ik nog in contact sta, heb ik ruim van tevoren verwittigd over deze autobiografie en hun aanwezigheid erin. Zij uitten geen bezwaar. De voorletters A. en J. zijn wel de echte voorletters van de voornamen van de betrokken dames met wie ik op een niet-seksuele manier in contact heb gestaan. Vanwege hun privacy, en die van hun familie, gebruik ik geen voornamen.

Niets uit deze uitgave mag worden gekopieerd of verspreid zonder schriftelijke toestemming van de auteur.

ISBN: 9789403650791

© Johan Peters, 2022

Inhoudsopgave

Inleiding	Pag. 7
Hoofdstuk 1 Psychologische zelfanalyse	Pag. 11
Hoofdstuk 2 De wereld stopt niet bij Rotterdam	Pag. 29
Hoofdstuk 3 Vreemde vogels tref je overal	Pag. 39
Hoofdstuk 4 Over leven en dood	Pag. 79
Hoofdstuk 5 Onlosmakelijke band met my Owner	Pag. 93
Hoofdstuk 6 Strompelen op de arbeidsmarkt	Pag. 123
Hoofdstuk 7 Einde zonder taart (laat staan met kers)	Pag. 143
En toen ...	Pag. 163

Inleiding

Mijn leven is de optelsom van talloze incidenten en al dan niet toevallige ontmoetingen die mij doen voortgaan, zonder dat ik op enig moment compleet grip op mijn leven krijg. De uitkomst van die optelsom kan geen normaal mens verzinnen. Toch is alles wat in dit boek staat opgeschreven 100% waargebeurd.

Ik heb dit boek bestempeld als een psychologische autobiografie. Zo moet je het ook lezen. Ik vertel mijn levensverhaal en ontleed daarbij mijn eigen psychologische gedachtegang en waar mogelijk die van de vrouwelijke hoofdpersonen. In dat psychologisch ontleden, ga ik zeer ver. Om proberen te begrijpen wat mij bond aan hen. Dat proberen te begrijpen, ging op het moment zelve vaak gepaard met paniekvoetbal van mijn kant uit. Paniek die leidde tot handelingen waar ik niet veel later spijt van kreeg. Nu mijn contacten met hen zijn weggevallen dan wel tot een minimum beperkt, kijk ik met verwondering terug op die paniek. Het was allemaal niet nodig geweest. Wijsheid achteraf die ik mee zou kunnen nemen in nieuwe contacten. Zij het dat ik niet denk dat nog veel nieuwe innige contacten gaan ontstaan. Ik ben daar namelijk klaar mee.

Doorheen het verhaal vallen twee rode draden te ontdekken: de omgang met mijn handicap, door mijzelf en mijn directe omgeving/contacten, en mijn zoektocht naar een stukje intimiteit/affectie/liefde/zekerheid in dit leven. Zekerheid is daarbij het sleutelwoord! Ik ben er geobsedeerd naar op zoek geweest, maar heb het nooit gevonden. Niet in relaties, niet in vriendschappen, niet in werk.

Mijn leven is vanaf mijn jongvolwassenheid tot de leeftijd van 44 jaar een achtbaan geweest van seksuele uitpattingen, mislukte verliefdheden en zelfmoordneigingen. Maar ook van koppig doorzetten en niet opgeven. Om die laatste twee eigenschappen word (werd) ik door bijna iedereen die mij kent, ook door menige vrouw in dit boek, bewonderd. Of dat eveneens bij de lezers van deze autobiografie het geval gaat zijn, wacht ik af. Wat ik ook allemaal heb uitgespookt, ik deed het vanuit die ene basale behoefte: het vinden van intimiteit/affectie/liefde/zekerheid in dit leven. Ergens ben ik de weg die daarnaartoe moet leiden volledig kwijtgeraakt.

De laatste jaren ben ik gestopt met zoeken. Ik leid mijn leven, omdat het nu eenmaal nog niet voorbij is. Het belangrijkste doel anno 2021 is zo min mogelijk brokken te maken. Daarom heb ik tot het laatste moment getwijfeld of het wat mijn werkzame leven betreft wel het juiste moment was om tot publicatie van deze autobiografie over te gaan. Mijn werkende carrière zat eind 2021 totaal op dood spoor. Zo bekeken, zal ik geen nieuwe brokken maken met publicatie. Misschien wordt het boek een bestseller in 2022 en 'loop ik binnen'. Waarschijnlijk gaat dat niet gebeuren. Het maakt mij verder niet uit. Dit is het definitieve verhaal dat ik wil vertellen.

Ik noem een sekswerker nooit en te nimmer 'hoer'. Daarvoor heb ik veel te veel respect voor de dames die het vak uitoefenen. Die ene keer dat ik in deze autobiografie het woord 'hoer' gebruik, is een weergave van mijn emotie op het moment zelve. Het persoonlijk voornaamwoord 'ik' komt veelvuldig voor. Dat is logisch wanneer je schrijft vanuit de eerste persoon. De overige hoofdrolspeelsters zijn echter net zo belangrijk. Zonder hen zou dit boek nooit het licht hebben gezien. Om hun betekenis voor het verloop van mijn levensverhaal extra te duiden, heb ik veel dialogen die ik met hen voerde opgenomen.

Visuele verbeelding van mijn leven dat, fysiek en psychologisch, gelijkstaat aan een moeilijk te nemen horde.

Foto: straat in Valletta, Malta, 2018

Ik ben geboren in de Rotterdamse deelgemeente Delfshaven. In 30 jaar tijd heb ik daar op meerdere adressen gewoond, alle op minder dan één kilometer wandelafstand van elkaar. Voor mijn verhuis naar mijn huidige woonplaats Antwerpen woonde ik eerst nog een kleine zeven jaar in Rotterdam-Crooswijk. Hoofdstuk I verhaalt over mijn emotionele leven in Rotterdam. Welke emotionele littekens ik daar heb verzameld voordat ik naar Antwerpen verhuisde en hoe dat verzamelen in zijn werk ging.

1. Psychologische zelfanalyse

Om jezelf goed te begrijpen, is het nuttig dat je een aantal beslissende momenten in je leven kunt benoemen. Gebeurtenissen of ontmoetingen met personen die een blijvende invloed op je hebben gehad. De allesbepalende gebeurtenis voor de rest van mijn leven was de val op mijn achterhoofd die een hersenbloeding veroorzaakte. Ik was toen acht jaar. De oorzaak van de val? Goh, hoe stompzinnig kan een ongeluk plaatsvinden? Ik was op een woensdagmiddag buiten aan het spelen op het schoolplein niet ver van de ouderlijke woning. Een populair spelletje in die dagen was om met z'n allen op de houten palen rondom de zandbak te klimmen en te proberen elkaar eraf te duwen. In de zandbak. Die woensdagmiddag belandde ik niet in de zandbak, maar met mijn achterhoofd op de straatstenen. Achterover gekukeld? Verkeerde duw? Blijven haken met mijn nieuwe voetbalschoenen? Geen idee. Mijn moeder zegt sinds twee jaar dat ik ben geduwd door een neef. Dat zou zijn moeder vlak na het gebeuren hebben gezegd tegen haar. Ik neem aan dat die duw dan onopzettelijk tot de verkeerde val heeft geleid. Ik weet het eerlijk niet en vind het niet van belang. Mijn hele leven van voor die fatale valpartij is weggevaagd. Ik kan mij praktisch niets herinneren van de eerste zeven jaar die ik heb rondgelopen in Rotterdam. Des te meer is mij bijgebleven van de jaren sindsdien. Sommige details zijn weliswaar evenzeer met de tijd vervlogen, de grote lijnen staan daarentegen nog steeds in mijn geheugen gegrift. Zoals die allereerste keer dat ik met SM in aanraking kwam. Ik had in de jaren daarvoor een bovenmatige interesse in vastbindspelletjes bij mezelf vastgesteld. Speelgoed politiehandboeien, touw bij cowboytje en indiaantje spelletjes. Ik vond het niet erg degene te zijn die werd vastgebonden. Toen ik in 1982 op een dag een artikel in de Nieuwe Revu zag staan over SM, inclusief bondagefoto's, ging bij mij een bel rinkelen. Ik was kennelijk niet de enige die deze interesse had.

Bondage is een belangrijk spelelement binnen de BDSM (*Bondage Dominantie Sado Masochisme, meestal afgekort tot SM*). De Dominant(e) kan zo perfect de macht over de onderdanige uitoefenen. Je kan immers geen kant op zodra je vastgesnoerd staat, ligt of zit. Bondage heeft ook andere effecten, leerde ik veel

later. In 1996 bezocht ik Meesteres Kirsten op Rotterdam-Zuid. Leuk uitzierende blonde Meesteres met een tattoo op haar linker bovenarm. Vrouwen met tattoos, een mooie combinatie. Tijdens een van mijn sessies met haar zette ze me in een complete Japanse bondage. Shibari is de officiële benaming. Bij Japanse bondage komt het er niet op aan iemand zomaar even vast te zetten met een stukje touw. Nee, er komt heel wat touw bij kijken en het 'inpakken' gebeurt op een artistieke manier. Ik vond het grappig. Voor de rest deed het toen fysiek niet veel met me. Dertien jaar later liet ik mezelf compleet inpakken tijdens een bondage workshop in het Antwerpse Fetish Café en verdomd: mijn lichaam reageerde nu wel. Niet dat ik een stijve kreeg. Wel voelde ik dat mijn lichaam zich helemaal ontspande. Mijn rechterarm althans. Waar die normaal alle kanten op wil vliegen, ook in een normale bondage, was deze nu de rust zelve. De bondage op zich bleek voldoende. Een wonderlijke ervaring die totaal niet met pijn of vernedering gepaard ging.

Mijn handicap. Hij valt moeilijk te omschrijven. Er bestaat een officiële Latijnse benaming voor. Ik kan die niet reproduceren. Spastisch ben ik niet. De handicap veroorzaakt evenmin pijn, wat veel mensen ten onrechte vermoeden. Wel veel last. Tenminste, op momenten. Bijvoorbeeld wanneer ik wil opstaan en merk dat ik mijn rechtervoet niet in de juiste positie heb gehouden. Rechtervoet staat krom en moet recht komen te staan. Dat gaat niet altijd even gemakkelijk en vereist veel zwaaien met het been. 'Je moet de motor weer opstarten', was een grapje van een ex-collega bij MEE Rotterdam. Daar lijken de bewegingen verdacht veel op. Tot nu toe krijg ik de motor nog altijd aan de praat. Wordt de handicap erger met de jaren? Ik geloof het niet. Het hangt erg af van de dagelijkse inspanningen. Hoe meer je bezig bent en hoe minder je aandacht besteedt aan je lichaamshouding, des te vaker moet de motor opnieuw worden aangezwengeld. Het ziet er niet uit als ik zo sta te zwaaien met het been. Ik vind het zelf ook geen geweldig gezicht. Wat kun je anders doen dan ermee te leren leven? Dat het vreemd staat en mensen ervan opkijken, begrijp ik. Dat men soms lacht, doet pijn.

Acceptatie van de handicap = acceptatie van de mens Johan = acceptatie van het feit dat de mens Johan zoveel meer is dan alleen zijn handicap. Dat is waar mijn leven om draait sinds de beperking. Een acceptatie die ik gelukkig verscheidene keren heb meegemaakt. Helaas vaak genoeg ook niet. In de eerste plaats niet door mijn ouders tijdens mijn jeugd. Niet op de manier waarop ik het nodig had althans. Ieder mens is deels het product van de omgeving waarin hij/zij opgroeit. Nature, maar vooral nurture. Tijdens mijn nurture zijn te veel dingen scheefgelopen.

Mijn ouders bedoelden het goed, maar lagen vooral overhoop met zichzelf. Wat zijn gevolgen had voor de manier waarop ze met mij omgingen. Mijn vader was het type flierefluiter. Hij was afkomstig uit een zeer groot gezin en geboren te Noord-Holland. Zijn vader had de smaak van het verwekken van kinderen goed te pakken. Grote gezinnen waren in de jaren 40 en 50 vrij normaal in Nederland. Tien kinderen was toch echter niet de regel in de Randstad. Jaren later verwekte hij bij een tweede vrouw nog eens vijf kinderen. Zo productief is mijn eigen vader nooit geweest. Ik ben enig kind, zover ik weet. Ik houd bewust een slag om de arm. Hij heeft nogal wat slippertjes gemaakt in zijn leven. Wie weet, loopt ergens een bastaardzoon of -dochter rond. Ik sluit niets uit. Hij was een man van 12 ambachten en 13 ongelukken. Alleen lagere school gevolgd en daarom vroeg begonnen met werken. Eenvoudige klusjes. Bijrijder op een vleeswagen, glazenwasser. Dat waren zijn belangrijkste banen in het reguliere arbeidsleven. Jaren versleet hij zijn leven met een uitkering en kluste hij hier en daar wat zwart bij. Om vanaf de leeftijd van 55 ten slotte tien jaar aan de slag te zijn via een Melkert-baan. Nog geen twee jaar na zijn pensioen stierf hij. Hersentumor. Hoe kom je eraan? Hoe kom je eraf? Niet via radiotherapie en chemotherapie. De eerste twee maanden na die bestralingen leek het allemaal redelijk te gaan met hem. Daarna werd alles snel minder. Niet goed kunnen lopen. Kwijlen met eten. Steeds moeilijker spreken. Zijn cognitief vermogen had vanaf het begin al een klap gekregen. Hij haalde tijden en dagen door elkaar. Ik dacht in de allereerste dagen van zijn ziekte eerst dat hij Alzheimer had. Mensen met beginnende Alzheimer vertonen namelijk precies dezelfde cognitieve symptomen. De oorzaak bleek dus een hersentumor. Drie maanden na de laatste bestraling werd

hij opgenomen in een verpleeghuis. Mei 2008. Hij zou nooit meer terugkeren naar huis. Op 3 september 2008 blies hij even voor 17:00 uur zijn laatste adem uit.

Zijn erfenis was imposant. In negatieve zin. Het bestond uit een schuldenberg van rond de 60.000 euro. Hoe die was ontstaan? Lenen, lenen, lenen. Als werkende kun je in Nederland kennelijk bij iedere kredietverstrekker je hand ophouden zonder dat er vragen van komen. Aflossen, was er niet bij. De te betalen rente steeg daardoor met de maand. 60.000 Euro. Ik zou zeker drie jaar lang van dat bedrag kunnen leven zonder veel te hoeven werken. Waar ging het geld naartoe? Niet naar het huishouden. Mijn ouders leefden niet bepaald in luxe. Vlak na zijn dood kwam uit dat hij in de laatste jaren van zijn leven een maîtresse heeft gehad. Die heeft hij vast het nodige geld toegestopt. Tel daarbij zijn gulle hand aan dubieuze vriendjes op en het financiële plaatje is compleet. Sinds maart 1993 woon ik op mezelf. Echt veel kijk op wat concreet in het ouderlijk huis gaande was, had ik vanaf dat moment niet langer. Alhoewel mijn moeder me voortdurend in vlagen briefte. Ze stond erop dat ik haar bekentenissen niet ter sprake bracht bij mijn vader. Als ik mijn mond moet houden tijdens mijn bezoeken, kan ik ook weinig aan de situatie doen hé! Aan de andere kant: wat had ik concreet kunnen doen? Mijn vader leefde zijn eigen leven. Deed wat hem goed schikte en was daar niet van af te brengen. Wat dat betreft, lijkt ik veel op hem. Ik heb geen idee wat hem tot het blijven lenen dreef. Hij moet toch hebben geweten dat het een keer fout zou gaan ... Van een hechte vader-zoon relatie was geen sprake. Als geklust moest worden bij mij in huis, kon ik een beroep doen op zijn handigheid. Dat was het. Ik heb nooit een diepgaand gesprek met hem gevoerd. Het kwam niet in me op. Gewoon, omdat hij helemaal geen teken gaf dat het tijd was voor een vader-zoon gesprek. We zaten intellectueel en emotioneel niet op hetzelfde niveau. In feite hebben we voor een groot gedeelte langs elkaar geleefd. Ook toen ik thuis woonde. Dit alles geldt evenzeer voor de relatie met mijn moeder.

Zij is een compleet ander type dan mijn vader was. Ze is geboren op de Zuid-Hollandse eilanden en een zeer teruggetrokken vrouw. Ik heb een moeizame relatie met haar. Van jongs af aan al. Ik ben

altijd haar 'zorgenkindje' geweest sinds de noodlottige valpartij. In die zin dat ze weinig toekomst voor me zag en ziet. Toen ik na de middelbare school ging studeren, zag ze daar bijvoorbeeld het nut totaal niet van in. 'Je krijgt toch geen baan met je handicap.' Fijne stimulans. Mijn vader bemoeide zich weinig met mijn opvoeding. Zolang alles goed ging op school vond hij het best. Hij liet mij mijn eigen weg zoeken in het leven. Op alle gebieden. Werk, relaties, seksualiteit. 'Zolang hij geen geld bij mij ervoor komt lenen, vind ik het best.' Dat was zijn opmerking toen mijn moeder hem begin jaren 90 vertelde dat ik een sekswerker (*Amanda*) bezocht. Ze had een briefje voor Amanda in mijn jaszak ontdekt. Zonder toestemming in andermans jaszakken wroeten, was een favoriete bezigheid van haar in die jaren. Omdat de grond mij thuis te heet aan het worden was en ik steeds nieuwe uitvluchten moest verzinnen voor mijn bezoeken aan Amanda, biechtte ik op aanraden van die laatste op dat ik een normale sekswerker bezocht. Het woord SM bezigde ik bewust niet. Mijn moeder kon er totaal geen begrip voor opbrengen en snapt nu nog steeds niet dat ook een man met een handicap zijn seksuele behoeften heeft. Ze kijkt alleen maar naar hoeveel het kost. Haar leven beschouwt ze als een mislukking. Een mislukking waar ze zelf een grote hand in heeft gehad. Ze leunt sinds de dood van mijn vader ontzettend op mij. Daarvoor toonde ze evenmin weinig initiatief om dingen te ontdekken of te veranderen. Dat was ook altijd het verwijt van mijn vader naar haar toe. 'Je wilt nooit iets.' Haar argumentatie? 'Dat kost geld en waarom zou ik?' Met vakantie gaan, uitgaan ... Ze zat en zit hele dagen thuis. Geen hobby's, geen interesses. Behalve de televisie. Die ze ten tijde dat ik thuis woonde al rond 15:00 uur aanzette. 'Je vader is er toch niet. Aan hem heb ik niets, dus ga ik maar tv kijken.' Kwam mijn vader dan thuis, ging hij na het eten naar bed. Moe? Misschien. Het zal eerder het ontwijken van mijn moeder zijn geweest. 'Zit toch alleen maar tv te kijken naar die stomme programma's.' Vanaf het acht uur journaal keken ze wel samen naar tv. Dat veranderde vanaf het moment van mijn permanent uithuizig zijn. De laatste jaren van zijn leven woonde mijn vader praktisch in de zijkamer van de woning met zijn eigen tv en eigen radio.

Mijn moeder was natuurlijk in alle staten toen de omvang van de schuld bekend werd en de maîtresse ook nog eens om de hoek kwam kijken. Die schijnt mijn vader zelfs in het verpleeghuis te hebben opgezocht. Sinds zijn overlijden houdt die maîtresse zich stil. Voor de schuldenberg is eind 2009 een regeling getroffen waardoor mijn moeder tot eind 2012 niet van een financieel onbezorgde oude dag kon genieten. Nu het allang weer kan, vertikt ze het overigens net zo hard. Haar enige hoop is dat ik bij haar intrek zodat ze de hele godganse dag twintig keer hetzelfde verhaal tegen mij kan vertellen. Ik stel haar daarin bewust teleur. Ik wil mezelf niet compleet gek laten maken. Wat dat betreft, snap ik bepaalde handelingen van mijn vader goed. Wat niet wil zeggen dat ik het allemaal goedkeur! In een huwelijk moet je geven en nemen. Elkaar de ruimte geven, maar elkaar ook bijstaan. Dat hebben ze in feite nooit gedaan. Ik verwonder me er werkelijk over dat ze ooit zijn getrouwd.

Van zo'n jeugd in zo'n gezin krijg je emotionele klappen. Je merkt het niet direct. In je brein speelt zich echter van alles af. Na de eerste kennismaking met het fenomeen SM begon ik veelvuldig erover te fantaseren. Zo creëerde ik in mijn puberteit een vluchtwereld, een fantasiewereld, zich afspelend in de SM-scene. Al wist ik feitelijk van toeten noch blazen. Dat dit niet slim was, besepte ik terdege. De 'oplossing' vond ik met de leeftijd van 16 in de liefde. Ik kreeg hevige interesse in een meisje uit mijn klas, A. Ze was niet het eerste meisje waarop ik hevig verliefd ben geweest in mijn jonge leven. Reeds in de laatste klas van de lagere school had ik een duidelijk oogje op een medeleerlinge. Zij had het snel door en ging gewoon niet in op mijn 'kinderlijke avances'. Dat eindigde aldus ras en zonder hartzeer. A. is een heel ander verhaal. Zij is het grootste emotionele litteken dat ik opliep in Rotterdam. Zonder A. zou mijn leven niet zo zijn verlopen zoals het is verlopen. Dat staat voor mij als een paal boven water. Ik moet derhalve eerst aandacht aan haar besteden.